

IX.

Ала какво рече българската критика за поезията на българския поетъ, която е поезия на цѣла културна България! А-а! нашитѣ скрибачи бѣха много... строги и повече несправедливи: тѣ бѣха до прѣстѣпностъ не скромни. Тѣ обвиниха Ботйова въ всичко и най-много въ онова, за което най-малко може да се държи отговоренъ. Тѣ го обвиниха въ кражби, въ несамостоятелностъ, въ отпадъкъ на неговото творчество, още и затова, че не спазвалъ правилата на мртвото стихосложение, и въ това, че е трѣгналъ въ по-самостоятеленъ пѣтъ, къмъ по-свободенъ стихъ, и въ това, че похулилъ богътъ на глупцитѣ, та че ако щете и въ това, дѣто е засѣдналъ на първия и единственъ столъ на българския Парнасъ!

Както виждате, обвинения тежки.

Но тѣ не сж сериозни.

Защото, да отречешъ дѣлото на Ботйова, това ще каже да отречешъ самъ себе си.

Най-първъ, г. Иванъ Вазовъ дигна застрашителна дѣснаца противъ българския поетъ. Г-нъ Иванъ Вазовъ, съ име въ българската литература, се обяви противъ Ботйовъ и неговата поезия въ една епоха, когато самъ той се мжчеше да си пробие пѣтъ, да земе почетно мѣсто въ българската книжнина. Това обстоятелство — сжщето ще видимъ и съ друго едно лице — е само по себе си важно. Но ние не държимъ на него. Ние искаме да видимъ резонитѣ въ „критиката“ на българския Аристархъ. Уви! тѣ сж много и никакви.

Първо, Ботйовъ не умѣялъ да люби.

Второ, Ботйовъ е оставилъ цинични работи въ българската литература.

Ако той умѣеше да люби по-интенсивно, неговата поезия щѣше да изобилва съ по-интенсивни чувства!